

Kérelem magyar igazolványért

Alulírott N. N., szabadkai születésű, erdélyi apától és
baranyai anyától származó kölni magyar,
tisztelettel kérem
a méltóságos Hivatalt,
adná meg nekem,
soron kívül és paragrafuson túl,
a határon túli magyaroknak szánt,
a magyar nemzethez tartozást elismerő

IGAZOLVÁNYT,

vagy, ha mégis lehet,

A KÜLHONI MAGYAR ÁLLAMPOLGÁRSÁGOT

Kérelmem alátámasztásául csupán azt hozhatom fel,
hogy születésemtől fogva, kereken 73 éve
magyar vagyok,
vagy szerényebben:
magyarnak hiszem és vallom magam.
Némi főntartással: délvidéki, vajdasági magyarnak.
Tudom, hogy ez az állítás így egymagában édeskeveset ér,
utóvégre ugyanilyen jogon,
bizonyítékok, tanúk nélkül,
akár rinocérosznak is mondhatnám magamat
(no jó, mondjuk egy kissé érzékenyebb bőrű, kevésbé orrszarvú
rinocérosznak).

De miért?

Hol az az eszement rinocérosz, pardon: vajdmagyar ezt a kifejezést,
utólagos engedelmét kérve, Szerbhorváth Györgytől kölcsönöztem),
amelyik mindenáron épp rinocérosz (illetve persze: vajdmagy) akarna
lenni?

Pláne, ha erre az égvilágon senki sem kényszeríti, sőt!
Kézze-lábbal, orral-szarvval bizonyítania kell,
hogy ő igenis az, ami,
és az is akar maradni, amíg él!

Kérem, ne értsenek félre: a világért sem akarok gúnyt űzni ebből a
komoly, immár törvénybe foglalt okmányból, amelyért folyamodom.

Nekem erre a **MAGYAR IGAZOLVÁNYRA** halálosan nagy
szükségem van! Nélküle senki sem vagyok,
arc nélküli azonosíthatatlan földönfutó,
hazátlan bitang vagyok.
És még egyszer kérem, ne értsenek félre:
Európa szívében élek,
aránylag rendezett viszonyok között
(a nyugati létminimum biztosítva számomra, és ez sok-sok millió földi
lénynek elérhetetlen álm!),
személyi igazolványom, állampolgárságom is van, persze, nem is egy,
így hát nem azért fordulok Önökhöz,
hogy valamilyen, akármilyen igazolványhoz juttassanak,
és nem is azért, hogy magyarságom elismerjék
(ez így is, úgy is megvan nekem, nem kell hozzá papíros),
hanem azért, hogy a Jóisten mellett
végre egyszer a hazám is számon tartson, tudomásul vegyen,
BEBORÍTSON EGÉVEL:
Otthont adjon nekem a nagyvilágban,
nevet a névtelenségben.
Mert én fölttem IDEGEN ÉG van, bármerre járok.
És nincs otthonom, csak lakáscímem.
És nevem sincs, csak egy **КАРЛО КОБАЧ** a szerb igazolványomban
és egy **KARL KOWATSCH** a németben.
Füzeteimbe, könyveimbe gyerekkorommal még beírtam olykor
az ősi családnév mellé a saját keresztnévemet
összes ékezetével, ipszilonjával, így:
GYÖNGYÖSSY KOVÁCS KÁROLY...
Meg hát verseim alá, fölé,
a megengedett költői szabadsággal,
a magam-találta álnevet: **ÁCS KÁROLY**.
Ezen a néven írtam, ezzel az „áruvédjeggyel” ellátva bocsátottam ki a
kezem alól azt, amit föltételelesen a költészetemnek nevezhetek;
s ami által néha kicsit magyar költőnek érezhettem magamat.
Igen, Uraim, paradoxon ez, igazi rinocérosz-paradoxon:
egyfelől itt van egy létező, de névtelen (saját nevétől megfosztott),
valódi identitás nélkül tengő-lengő öregember,
aki makacsul azt állítja magáról,
hogy ő magyar és bácskai,
hogy Szabadkán született,
Újvidéken élt és dolgozott negyven évig,
aztán még vagy öt hosszú éven át tengődött ott „nyugdíjasként”,
míg végül Némethonban talált menedékre
hazáján többször „átutazva”.
Másfelől egy nem létező, kitalált néven nyilvántartott magyar költő,
a Magyar Írószövetség, a Vajdasági Íróegyesület (ha még megvan),
a Szerb PEN központ (volt?) tagja,
könyvekben, folyóiratokban, antológiákban, lexikonokban
itt-ott még föllelhető,
irodalomtörténetileg jellegzetesen múlt századnak minősíthető fura

jelenség,
tehát kizárólag az irodalomban él, amíg él
(életrajzából még csak halálának évszáma hiányzik).
Ennek a paradoxonnak a feloldásához kérem szíves segítségét,

Tisztelt Hivatal,
és már nem is háborgatom tovább,
épp csak egyik első versem (legelső szabadversem!)
az 1946 májusában keletkezett „Ima az emberiséghez”
utolsó sorával zárom kérelmem:

„Várom a kinyilatkoztatást,

ámen!”

Köln, 2001. Szent István után negyednapra

